

THEATRUM MUNDI

Ho admeto, confirmo que estic malalt.

Cada hora hi penso, totes, sense ometre cap segon. Penso en la seva mirada, la seva veu, el seu caminar, la seva innocència...

Fins i tot quan arriba la nit, només arriba per confirmar que estic malalt.

M'estiro al llit que tant ens divertíem, perquè és quan tanco els ulls que et recordo tendra. Et sento tan real... tant, que quan ens acostem lentament, mitjançant carícies i pessigolles i les nostres boques estan a 2 centímetres de xocar, en xiuxiuejar-me, soc capaç de sentir el teu alè escalfant els meus llavis i llavors fent el que em demanes baixo la mà i... Obro els ulls, torno a la greu realitat, on ja no comparteixes els teus secrets més íntims a la meva llengua, on si em dius "t'estimo" és amb una màscara posada per no veure com et rius de mi, on apunyaes al meu cor la teva puresa en forma de daga, on soc espectador de la teva veu i els teus passejos, on si per sort m'ofereixes la teva mirada, només ho fas amb el privilegi de fer-ho de lluny, com una actriu que espera veure la reacció del públic. On quan s'abaixa el teló fas que no em coneixes.

Aquí estic encara, al llit on creia que ens divertíem. Ara que t'he descobert, el matalàs s'ha tornat un armari de records, una màquina de produir dolor, una tortura medieval que intenta furgar a la ferida fins al punt de veure'm obligat a admetre que estic malalt, a admetre que has guanyat.

Ara que començarà una nova obra, faré tot el que està a les meves mans per agafar un paper que no tingui res a veure amb tu, i, si no em puc escapar d'aquest injust càstig de la persecució del teu desdeny, imploro ser jo l'actor, perquè vull aprendre a dissimular la meva malaltia, no vull que sàpigues que estic enamorat de la teva mirada, la teva veu, el teu caminar, la teva innocència...